

INSPIRERT AV EDITH STEIN: Videoverket «Endliches und Ewiges Sein». **FOTO: TEGNERFORBUDNET**

Asketiske slør

Scivias

Petrine Vinje
Tegnerforbundet, Oslo
Står til 10. september

ANMELDELSE

Uforløst mystikk.

De religiøse visjonene til middelaldermystikeren Hildegard av Bingen og filosofen Edith Stein, som var aktiv på begynnelsen av 1900-tallet, er et springbrett for Petrine Vinjes utstilling i Tegnerforbundet i Oslo. Tittelen «Scivias» er hentet fra et illustrert verk av førstnevnte fra midten av 1100-tallet.

De to kvinnene, som var virksomme på hver sin side av moderniteten, oppsøkte begge askesen i klosterlivet. De utstilte verkene selv er i høy grad tause om sine åndelige forbilder, og det forblir uklart hvordan det visjonære innholdet nedfeller seg som spalter inn i vår tid. Det virksomme livet som kunstner og kvinne fremheves som klangbunn, men denne samhørigheten synes noe uforløst som annet enn en overskytende kobling.

Til tross for denne tilslørtheten er utstillingen absolutt severdig i sin materielle insistering på å være båret av ideer. Vinjes kunstnerskap er utforskende, alvorlig og koblet på historiske, europeiske kilder som ofte er mørklagt og oversett tankegods uten åpenbart ankerfeste i vår tid. Da hun lagde en replikk av et anatomisk teater fra Uppsala på 1600-tallet, oppsto for eksempel et sprang i tid, vitenskap og ideologi som skapte en interessant forskyvning.

Sentralt i Vinjes allusjoner til historiske kvinneskikkels-

ser innhyllet i dels utilgjengelig mystikk er videoverket «Endliches und Ewiges Sein», som er laget i samarbeid med Maren Dagny Juell. Her ser vi en sittende kvinne under en hvit, semitransparent kappe sitere bruddstykker fra Edith Steins filosofiske tekster om objekt, rom og væren, som aldri samles. Kroppen hennes fremstår selv som et objekt uten kontekst, nærmest eterisk svevende i rommet, og det er denne skulpturelle kroppen som fester seg som gåtefull budbærer.

Legemliggjøringen av den mystiske tanken er videreført ved å presentere den samme kappen på et stativ («Mantel»), som en rekvisitt med et selvstendig liv. Lateksmaterialet faller i seremonielle folder og danner et slags telt eller en overbygning, brutt av blå tekstilfliser som ser ut til å presse seg ut.

Bevissthet rundt rom og plassering av objekter i rommet er ytterligere bygget ut i installasjoner av stående, buet kryssfinér, liggende stålbuer og omfangsrike østerskall som organisk og antropomorfisk glir i flukt med de hardere formale inndelingene av rommet. De ulike elementene ser ut til å danne en kodet modell på noe ukjent og abstrakt, og jeg forblir inntil videre uopplyst.

Et inderlig kall som søker en form har en atskillig mer intim og direkte dialog med kildene (illuminerte manuskripter) i fire blekttegninger på pergament av geit og kalv. De løst hengende, nesten abstraherte skissene har simpelthen en varsom oppmerksamhet.

Line Ulekleiv
kultur@klassekampen.no